

Внучката ми Анелия следва у Канада

Ангелина, р. 1942

Родена съм на 3 април 1942 година. Копилче съм. Баща ми и майка ми не са се женили. Ние бяхме 8 деца и баща ми починал. Майка ми станала бекярка. От една година ме гледа втори баща, не го знам. Я съм най-голема. Орисница ме ориса тегло да тегла от първия ден, кога съм се родила, до днеска. Не съм ходила на училище, имало много въшки, дедо ми ме стригал, директорът минал да ме вика на училище, дедо ми казал „Виж, виж, има въшки, не може! Трябва да гледа децата.“ Я гледах братята и сестрите си. Майка ми продавала игли, да ни храни. Работих мрежа, копах, всичко праех. Много помагах. Бяхме бедни. Една басмена рокля и аз се радвам и я паза.

Тука съм женена вече 50 години. Самичка се ожених - никой не ме е женил, я го харесах, беше убав! Не сме живели много добре - много ме бил, много ме тормозил. После пак се събрахме – я се върна и така. С него не моем живеем. Те 5 години как умрел. Него го нема да ме бие и ме гони.

Три деца имам, едно момче и две момичета и триесе аборта. Работих мрежа, най-напред мрежа с мъжа ми работихме, после държавна работа. По заводите – у акумулаторното, Прециз, Фитингите, в производството най-тежкото, мръсното, там работеха циганите. Правихме къщичка долу - теглиме пари. После я бутнаха. Правихме после тука друга.

Сина ми завършил – до 11 клас. Шофьор, какви коли дадеш, такива кара. Синът ми взел една жена, после друга, а сега с друга има две близначета – общо 7 деца. А сега тука, дека живеем, съм я писала на дъщеря ми – тя учила до 8 клас и другата до 8 клас. Едната, мъжът и я откраднал на 22 години. Я съм се оженила на 14 години – да не изпусна циганина, че беше красив! Та така е... Най-младата дъщеря се ожени на 13 години, ама тя 15 години не е имала деца – правила аборти и не мое да стане, а сега има син на 11 г. да им е жив и здрав! Аз исках дъщерите ми да учат и да завършат училище, ама те не искаха – удариха го на любов, започнаха да се любят и не продължиха! До към 8 клас учиха добре, знаят да пишат, не като мене, една буква и това е.....момчето не ще да се ожени – имаме тука момче на 22 години.

Имам десет внука общо: от Деси – 2, от Соня - 1, от Анатоли – 7 и три правнука. Всичките ми внуци започнаха да учат.....ама не всички завършиха. Единият, Генчо, станал шефьор – завършил у Владимирова. Внучката ми Анелия следва у Канада. С мъжа си има момиченце на 1 годинка. Гордея се и се радвам, че учи детето в чужбина, там им е

по-лесно. Мъчно ми е за тях. Правнучето не съм го виждала. Наесен ще си дойдат. Другите учиха до 4-ти, 5-ти, 6-ти клас. Тежко ми е, че не мога да им помагам с нищо! Болна съм! Оперирана съм и ми тече операцията. Дъщеря ми и тя падна в банята, счупила карак, не може да се оправи.....Ама е много устата! А аз готвя, аз слушам всичко тук. Не мога да ходя, ама помагам. Цяла зима съм ги слушала. Зет ми у болницата у София, кран го ударил. Аз съм втора група инвалидност – болна съм и от захар. Взимам 130 лева пенсия. Можем ли да минем с тия пари? Десет парчета унуци имам, не мога да им давам пари и не ме искат. Искам да ида в старчески дом, не щем да стоя тука. Внукът на дъщеря ми свирджия, майка му пече пържоли – на мене мине дава. Другите ми внуци не учили. Дедо им не давал да ходат на училище, а да работат. Анелия у Канада бегала от баща си, че ходи по други жени. Скита, скита баща и па да си легне дома, двете му деца женени, а другото трябва да се жени. Синът ми, на първата, я го ожених. Дъщерите ми они се жениха, ама я правих годежи, сватби – работих, теглих пари от банката и правим, сега не можем. Дъщеря ми за мъж чак от Станке Димитров – много лош, а живее в тая къща, дето на свекър и свекърва ми, преписах им я. Синът ми си правил друга къща. Синът ми работил там, къде вадели хората от водата. Има дъщеричка на 28 години в новия цех.

Ние сме християни. В махалата сме 60 души. Имаме евангелска баптистка църква – пастор е Румен. Ходим в четвъртък и неделя, возят ни в автобус. Повечето са кръстени в Християнската църква, но сега ходим у тия двете.

Бяхме много деца - 6, трима братя и три сестри. Беше много мизерия! Летно време правихме тухли, а зимно време седим! Всички – родители, братя и сестри. Работила съм в Горското стопанство – копали сме борчета, била съм на 15 години. На времето там имаше само работа. Пари нямаше, а въшки колкото щеш!

Баща ми и майка ми бяха добри хора. Караха ни се, ама за наше добро. Не са ни били. Но не сме учили поради липса на средства. Не са били на държавна работа, заплата, аванс няма. Трудно, много трудно!

Ожених се на 19 години. Бяхме на квартира преди в долната махала. Тук си построихме къща на един етаж, родиха се деца, две - син и дъщеря. Дъщеря ми учи до 10 клас – ни учено, ни просто. Бързала да се жени, не бях баш съгласна да отива там, но тя сама си избра – обича момчето. Има две деца, къща. Децата и две момчета, единия учил до 9 клас, а малкия ще почне да учи 6 клас. Лятото големият работи с баща си. Синът ми не е тука в махалата, той не е учил, защото не чуваше. Той и жена му не са тука. Децата му са тук при мене - женени, имат по едно дете – малкият – син, големият – дъщеря. Аз

умирам за тях – като кукли са! Правнуци са ми. Единия учи до 9 - 10 клас, а другия до 10 клас и сега работят във Фитингите.

Аз работих в Акумулаторния завод – 15 години, в Обувния бях 6 години. Осакатях, болна съм, много болна – удар получих, косата ми опада от химикалките в обувния завод. Сега внучетата ме гледат, помагат ми, някой път се караме, те се карат. Децата ми са добри, но снахите са лоши. Устатници са и недоволници. Живеят у моя дом, дошла, събула се, а ще ме командва – недоволни. Мъжът ми почина, а ако беше жив, нямаше да е така! Добре сме живели с него, някой път сме се карали, но не ме е бил! Общо взето съм доволна от живота.

Синът ми ме уважава много, преди беше женен и слушаше жена си, но се разведе и ме уважава. Докато работих, животът ми беше лек. Всичко имахме. Сега се мъчим. Пенсията не стига, имам заем, мъчим се. Болна съм, не стигат пари за лекарства! Мъжът ми изкара 28 години в Акумулаторния завод. Много цигани работиха и в завода за фитинги, не са учили, отровно е производството, ама имаше пари, построихме къщи, на един етаж, обзаведени – всичко имаше!